

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ДБА, с ЕГН *****, против наказателно постановление №23-4332-014395/17.07.2023 г. на началник група в СДВР отдел „Пътна полиция”-СДВР, с което на основание чл.177 ал.1 т.2 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 150 лв. за нарушение на чл.162 ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи, че липсва посочено в АУАН и НП на коя дата Димчо А. е влязъл в страната, за да се прецени дали същият е управлявал към датата на проверката 19.05.2023 г.. с издаденото му от Кралство Великобритания СУМПС повече от три месеца след влизането му в страната. Излагат се доводи, че А. е живее и работи постоянно в Обединеното Кралство. На 08.03.2022 г. същият е задържан от органите на реда по повод предаването му по издадена ЕЗА за НОХД №4158/2015 г. по описа на СРС, НО, 111 състав. На 16.03.2022 г. А. е бил преведен в Централен Софийски затвор, където да изтърпи наказанието си. С протоколно решение от 10.04.2023 г. по ЧНД №1691/2023г. по описа на СГС се постановява условно предсрочно освобождаване на осъдения А. от изтърпяване на останалата част от наказанието „лишаване от свобода“, изчислима към датата на евентуално влизане на определението в сила, наложено му по НОХД №4158/2015 г. на СРС, т.е., от 16.03.2022 г. до 19.04.2023 г. А. е бил в ЗО „Казичене“ и е изтърпявал присъда по НОХД №4158/2015г. по описа на Софийски районен съд. От обективна страна Димчо А. е нямал възможност в 3 месечния срок от влизането му страната да изпълни задълженията си по чл. 162 ал.1 ЗДвП. С оглед на това, три месечният срок по чл.162 ал.1 от ЗДвП започва да тече от 19.04.2023 г, и същият изтича на 19.07.2023г. Следователно към момента на извършване на проверката и съставянето на АУАН - 19.05.2023 г. срокът по чл. 162 ал. 1 ЗДвП не е бил изтекъл. Излагат се доводи, че нарушението по чл. 162 ал. 1 ЗДвП не е осъществено от обективна страна, тъй като от преамбюла на Споразумението за Европейското икономическо пространство, като договаряща се страна по него фигурира и „Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия“, респ. конкретният случай попада в изключенията на предвидени от законодателя в разпоредбата на чл. 162 ал. 1 ЗДвП.

В с.з. жалбата се поддържа от адв. В. която предлага на съда да отмени изцяло наказателното постановление като незаконосъобразно. Претендира разноски.

Въззиваемата страна редовно призована не изпраща представител в с.з. В писмено становище прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско възнаграждение.

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, а разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА, като мотивите са следните:

По делото е установена следната фактическа обстановка:

Контролните органи на въззиваемата страна на дата 19.05.2023 г. около 19:01 часа, в гр.София по бул."Ботевградско шосе", с посока на движение от ул. „Околовръстен път" към ул. „Летоструй", спрели за проверка жалбоподателят, който управлявал л.а. „Хюндай Соната" с рег.№СА XXX регистриран на Николай Трайчов Антонов.

Установили, че като водач - български гражданин, управлява МПС със СУМПС №ANGEL803314DB9CJ05, издадено във Великобритания, повече от три месеца след влизането му в страната (от справка ОДЧ 99).

Свидетелят ПБС заемащ длъжността мл. автоконтрольор в ОПП-СДВР, съставил на жалбоподателя АУАН №GA914850/19.05.2023 г. АУАН бил връчен при отказ, на А., удостоверен с подписа на един свидетел.

В срока по чл.40 ал.1 ЗАНН, жалбоподателят подал възражение срещу съставения акт с доводи, идентични с тези в жалбата.

Наказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка изложена в АУАН и издал атакуваното наказателно постановление.

Въз основа на изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На първо място, съдът намира, че са налице допуснати процесуални нарушения при съставяне на АУАН и НП. Последните не съдържат подробно описание на всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 162 ал. 1 ЗДвП, „Българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария *в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.*"

Последният обективен признак на нарушението може да бъде проверен дали е налице само, ако в АУАН и НП бъде посочена датата, на която лицето е влязло в страната. В конкретния случай, това законово изискване не е изпълнено.

Тъй като от фактическа страна, следва да е доказано обстоятелството, че на процесната дата жалбоподателят е управлявал МПС с чуждестранно свидетелство без да е подменено с българско такова след изтичане на 3-

месеца от влизането в РБългария, следва да се направи следното уточнение:

Установява се, че при проверката водачът е представил СУМПС, издадено във Великобритания, /без да е отразено от контролните органи дали срокът му е изтекъл или не/. На дата На 31.01.2020 г. влезе в сила Споразумението за оттегляне и Обединеното кралство напусна Европейския съюз, след което последва преходен период до 31.12.2020 г. Считано от 31.12.2020 г. Великобритания е държава, която вече не е членка на Европейския съюз и на тази дата изтича и договореният единадесетмесечен преходен период, в който европейското законодателство все още е приложимо. Поради това и при липса на споразумение на Великобритания с ЕС за противното, СУМПС, издадени от същата, по времето когато все още е била член на ЕС не се третира като издадени от държавите-членки на ЕС понастоящем. Към настоящия момент Великобритания, не е и страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, тъй като то е на основание чл.217 от Договорът за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/ между ЕС и държавите членки на Европейската асоциация за свободна търговия, т.е., Обединеното кралство не е самостоятелна договаряща страна по това споразумение. Предвиденото в чл. 2, § 1 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства, взаимно признаване на свидетелствата за управление на МПС, издадени от държавите-членки, занапред също не намира приложение. Следователно към датата на извършване на проверката – 19.05.2023 г. подобно взаимно признаване не следва от правото на ЕС. Предвид изложеното и доколкото водачът е български гражданин, то английско СУМПС не попада в хипотезите на [чл.161 ЗДвП](#), каквито са възраженията в жалбата.

Т.е., жалбоподателят е български гражданин, който управлява МПС на територията на Република България, поради което следва да съобрази поведението си с разпоредбата на [чл. 162 ал. 1 ЗДвП](#). Според нея, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. След изтичането на този срок, се derogира валидността на чуждестранното свидетелството за управление на МПС за територията на Република България. Не, че това лишава водача от правоспособност да управлява МПС въобще, но той губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство.

В случая обаче съдът намира, че от обективна страна липсва състав на нарушение по [чл. 162 ал. 1 ЗДвП](#).

Законодателят изисква от българските граждани да изпълнят горното

задължение в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Използваният израз „влизане в страната” граматически показва това да е сторено доброволно от лицето, респ. това да стане по негово желание и воля.

Случаят с жалбоподателя обаче не е такъв. Видно от приложеното по делото Постановление от 11.05.2022 г. на прокурор от СРП, А. е бил установен във Великобритания по издадена ЕЗА във връзка с изпълнението на влязла в сила присъда по НОХД №4158/2015 г. на СРС, НО, 111 състав, влязла в сила на 07.11.2017 г.

Във Великобритания той е задържан за времето от 08.03.2022 г. до 16.03.2022 г., като е влязъл /екстрадиран/ в България на дата 16.03.2022 г., респ. на същата дата е предаден в Затвора-София.

За времето от 16.03.2022 г. до 19.04.2023 г. А. е изтърпявал наказание в ЗО „Казичене”, когато е условно предсрочно освободен.

Датата, на която той е спрял за проверка от контролните органи е 19.05.2023 г., респ. точно месец от неговото освобождаване. Нито контролните, нито наказващите органи са съобrazили направените в срок възражения срещу акта от страна на А., а именно – че той е бил в обективна възможност да изпълни задържението си по чл.162 ал.1 ЗДвП. По отношение на жалбоподателя са били налице пречки, стоящи извън неговата воля, както при влизането му в страната, което не е станало доброволно, а същият е бил екстрадиран, така и впоследствие, докато е търпял наказание лишаване от свобода. Ако се приеме, че обективните пречки за него са отпаднали на дата 19.04.2023 г. – денят на неговото освобождаване от затвора, то към 19.05.2023 г. той е разполагал обективно с още два месеца, за да изпълни задължението си по чл.162 ал.1 ЗДвП. В тази връзка, нарушението е недоказано и от обективна страна. Що се отнася отраденото в НП, че той е е предприел никакви действия за подмяна на свидетелството му за управление, издадено във Великобритания и към датата на издаване на НП - 17.07.2023 г., няма каквито и да било доказателства, че жалбоподателят не е напуснал България след 19.05.2023 г. /датата на проверката/, при положение, че постоянното му местоживееие и работа са именно във Великобритания.

Поради допуснати съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон, обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото на основание чл.63 ал.5 ЗАНН и своевременно направеното искане, въззиваемата страна ще следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноси за адвокатско възнаграждение. Видно от данните по делото, същото е в размер на 650 лв., като е направено възражение за прекомерност, което съдът следва да уважи като основателно. Делото е приключило на три съдебни заседания и не се отличава с прекомерна сложност, поради което размерът на възнаграждението следва да бъде съобразен с близък до посочения в чл.8 вр. чл.7 ал.2 т.1 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, а именно 550 лв.

Воден от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът